

La ressaca de la Barcelona Cobi?

«S'està imaginant la ciutat del demà? Com abans es va fer amb les Barcelones que després es van fer grans el 1888, el 1929, el 1992»

No sé, diuen que aquest estiu a Barcelona hi ha homicidis, robatoris, violència, incivisme, brutícia, destrosses de carrers guarnits a Gràcia... A granel, a raig, a dojo. Un bufet lliure. Uns en diuen "crisi d'inseguretat" i sota l'eufemisme de les llambordes barcelonines un Vietnam urbà. D'altres ens donen placebo souvenir i diuen que no hi ha crisi, res una mica de mal de cap i a dormir la mona i el mono. El xoc entre les percepcions i les realitats. D'una manera o una altra hi ha un *street fighter*. Una lluita. Un combat. Una pugna. Un xoc. A pams.

Un pam. Crida l'atenció (fins i tot ja només com a estratègia (in)comunicativa) que l'alcalde més híper visible hagi estat invisible en aquesta batalla de les sensacions-realitats d'inseguretat d'aquest estiu. Esfumada fins a un extrem que amenaça la feina dels professionals de l'escapisme planetari. La dona que va guanyar unes eleccions municipals el 2015 gràcies a saber usar els focus, el big data, els *subwoofers* digitals dels fets de la Barcelona 2014: pisos turístics, turistes torrats, soroll, veïns, lloguers, queixes, angoixes... turismofòbia en van dir els creadors de l'anunci. El turisme és el culpable que vostè no cardí i també de l'assassinat de Kennedy. El carrer escalfat i els colauers amb benzina pre-electoral per l'incendi perfecte.

Doncs l'alcalde i el partit de fosforescència sàviament omnipresent i acuradament presencialment distingible han desaparegut (percepció?, realitat?) dels carrers, les places, les llambordes, l'aire, la contaminació, els residus, els pipi-can, les superilles... de la ciutat aquest estiu barbacoa demoníaca. El que se li permet, accepta, passa, tolera, a l'alcalde-partit de neó no se li permetria a cap altre alcalde ni a Doraemon (nota recordatori: aquest és un tema a tractar amb el psicoanalista de l'ampolla de salfumant o amb un exorcista d'estereotips ideològics).

Dos pams. Un clàssic: d'un dia a un altre descobrim (oh sorpresos!) que a Barcelona neixen problemes d'inseguretat. Per què? Perquè ho diuen els mitjans? Perquè ho diuen? Perquè ho diu tothom? Qui ho diu? Resposta: ho diuen. Qui ho diu? Ho diuen. I així... com un crit esgargamellat incessant enmig de la Rambla. Com un eslògan espasmòdic elèctric 3D a la Diagonal. Com cartells vius, afamats, palpitants, encabritats per tots els carrers de la ciutat. Perquè el dia abans aquests problemes no existien, oi?

La inseguretat, casualment, brota un instant per genètica accidental elaborada a un vas de tub ple de conyac calent i aigualit i sacsejat a l'hora d'una migdiada marejada, oi? Per què ha esclatat com un una bomba atòmica procreada en centenars de bombes atòmiques diàries detonant en un estiu de destrucció tots aquests pollastres? Per què? Perquè ara es vol que surtin a raig? Perquè ara interessa destapar? A qui, o per què, li interessa (Percepció? Realitat?) il·luminar amb neons mediàtico-polític-socials una Barcelona de caos, desordre, descontrol... Com un *breaking news* incessant: Barcelona *under attack*, Barcelona *under attack*...

Tres pams. Hipòtesi parcial-total: és possible que el que està passant és que Cobi hagi despertat de la ressaca? Hem trobat ara el gos Barcelona olímpica tirat, brut, perdut, desmemoriat, foradat, espellat, pels carrers de la ciutat? La ciutat Cobi 92 moribunda. A la recerca d'una gossera llar de quissos jubilats per passar els darrers anys. No té pasta ni per anar Benidorm a ballar perreo reggaeton mentre devora pollastres a l'ast al bufet lliure i després es pren la pastilleta pel colesterol. Traduït: Barcelona ha arribat a la fi del seu model olímpic caní? Té model? Sotsobra? Coixeja? Zigzagueja? Cap a on va? Totes aquestes percepcions-realitats que ja porten uns quants anys convivint a la ciutat són el fum que és indicatiu de foc o de femer urbà barceloní? Quin és el rostre de la ciutat post olímpica? Barcelona té poder? Es posa guapa? Barcelona està preparada pel futur? I per a mi la gran pregunta: qui està somiant la ciutat?

Cada època somia la següent. S'està imaginant, pensant, rumiant la ciutat del demà? Com abans es va fer amb les Barcelones que després es van fer grans el 1888, el 1929, el 1992. Cal sembrar un abans per collir un després. Ei, percepcions, realitats: dualitats, el xoc, el combat, la lluita, la guerra. Percepcions i realitats: les dues llesques de l'entrepà de la vida. Enmig, atrapats, com talls de pernil del país, tots nosaltres. Perquè mosseguen les percepcions i les realitats. I si no vols que et mossequin, has de mossegar tu abans. Has de somiar una ciutat i uns ciutadans.